

N A D A L

Decretaran

mil séculos de noite

no corazón do home.

Esmorecera a vida
como paxaro doente
rentes dunha invernía.

Cadaleitos con azas

ateigaban o ceo

asombrizando o sol

nun voo arrepiante.

Salaíaban as ponlas
das malpocadas árbores
a pendurar o tempo
da xusticia, amoucado.

Medo e fame galgaban

aos cumios da existencia

e chantaban os dentes

na polpa do futuro:

Decretaran
mil séculos de noite
no corazón do home.

Camiños alongados

levaban a ningures.

Fontelas de volmeiro
engordaban a Sede,
eterna viaxeira
da linfa escouriada.

Era oficio de home
a salmodia da morte
no templo da miseria.

Acólitos das sombras
queimaban incensarios
con podre de sartegos.

Ceibaban as campás
corvos nas badaledas.

Asañadas noitébregas
bebían o óleo santo
na candeia sagrada
da esperanza do home.

i Pero nunca morrera
a esperanza do home!

Foi luz de vagalume,
non por pequena incerta.

Alí estaba e rompía
a mourenza da noite.

& & &

E chegou paseniño
debelando na historia
como unha barca máis.

Pero ancorou no tempo
unha mensaxe nova,
unha lei de irmandade
por séculos infindos.

E desterrou as tebras
do corazón do home
e entupiu-no de lúas
e de cantigas ledas.

Foi coma un viño dóce
que escorrentara o medo,
un solimán de vida
que esconxurara a morte.

Foi auga brincadeira
de limpeza e fartura,
camiño con chegada,
campá que toca a festa.

Dixo: " SEXA O AMOR"
e foi NADAL no mundo.

Lema: Abalo- debalo-